

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobkyně: **R. R.**, narozena X,
bytem D. 49, K.,
zastoupená advokátkou JUDr. Ivanou Čadkovou,
sídlem Modřínová 2436/2, Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, Škroupova 18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-VŽÚ/4601/19 ze dne 12. 8. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Klatovy shledal žalobkyni vinnou spácháním přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že dne 8. 1. 2018 v obci D. před domem čp. 49 fyzicky napadla svoji vnučku tak, že jí dala facku. Tou jí shodila brýle, které se poškodily pádem na zem, čímž na nich vznikla škoda ve výši 5 206 Kč. Následkem fyzického napadení došlo u vnučky žalobkyně k podvrknutí krční páteře, které si vyžádalo lékařské ošetření a léčbu po dobu dvou týdnů. Za tento přestupek městský úřad uložil žalobkyni

pokutu výši 500 Kč, povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč a povinnost nahradit poškozené škodu ve výši 5 206 Kč.

2. Žalovaný k odvolání žalobkyně rozhodnutí městského úřadu potvrdil, neboť v řízení před správním orgánem prvního stupně byl skutkový stav zjištěn úplně a správně: nebyly pochybnosti, že se výše popsaného jednání žalobkyně dopustila a způsobila tím neopravitelné poškození brýlí vnučky, která si musela koupit brýle nové. Žalovaný taktéž vypořádal odvolací námitky žalobkyně, které se ve většině shodují s žalobními námitkami.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila žalobou, v níž namítla, že správní orgány dostatečně nezjistily místo spáchání přestupku, kdy vadně vycházely z předpokladu, že k přestupku došlo „před domem č. 49“. Skutek se fakticky stal na pozemku žalobkyně, kam poškozená bez souhlasu vnikla. Žalobkyně dále namítala, že v obavě z možného útoku na svou osobu zaujala postoj, kterým chtěla odradit svou vnučku a jejího přítele od dalšího pobytu na svém dvoře a případného útoku. Takové jednání lze dle žalobkyně kvalifikovat jako skutkový či právní omyl nebo dokonce jako nutnou obranu či krajní nouzi. S těmito tvrzeními se dle žalobkyně správní orgány nijak nevypořádaly, zejména z pohledu na vyslovení viny či určení výše trestu. Žalobkyně zpochybnila věrohodnost svědka, který může mít blízký vztah s její vnučkou a též se mohl dopustit nezákonného jednání. Dále žalobkyně uvedla, že své vnučce nechtěla ublížit ani jí poškodit brýle. Výše trestu a povinnost hradit náklady řízení dle žalobkyně nejsou přiměřené vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně je důchodkyně, a uložená pokuta by mohla být zásahem do jejího existenčního minima. Správní orgány tak dle žalobkyně při ukládání výše trestu nezohlednily všechny polehčující okolnosti.
4. Žalovaný k žalobě sdělil, že s námitkami žalobkyně nesouhlasí. Místo přestupku bylo určeno dostatečně – předmětem správního řízení nebylo možné neoprávněné vniknutí na pozemek žalobkyně. V dalším žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které dostatečně odpovídá na námitky žalobkyně.
5. Žaloba není důvodná.
6. Lze přisvědčit žalovanému, že žalobní námitky, tedy že žalobkyně nechtěla poškozené ublížit na zdraví, že jí nechtěla poškodit brýle, nedostatečné zjištění místa činu, spornou výši škody a nepřiměřenost výše trestu, plně a zákonně vypořádal již na str. 6–9 napadeného rozhodnutí (stejně tak i správní orgán prvního stupně). Je tak možné na ně toliko odkázat.
7. Nad rámec toho lze pouze zopakovat, že z opakovaných výpovědí poškozené – vnučky žalobkyně – a svědka J. A., vyplynulo, že k přestupku došlo před domem žalobkyně, konkrétně u branky (srov. úřední záznamy o podání vysvětlení z 8. 1. 2018 na č. l. 4 a z 9. 1. 2018 na č. l. 10, a výpovědi při ústních jednáních z 1. 8. 2018 a 8. 4. 2019 poř. č. 11, 23 a 25). Výpovědi obou byly konstantní a v průběhu správního řízení se významně nelišily. Svědek i poškozená vypověděli, že fackou měla žalobkyně udeřit poškozenou před vrátky na její pozemek. Ani vlastní skutková verze žalobkyně není s těmito výpověďmi v zásadním rozporu. Blízký vztah s vnučkou žalobkyně bez dalšího není s to vyvrátit věrohodnost svědka, který se vyjadřoval vždy pouze k tomu, jak situaci vnímal vlastními smysly a jeho výpovědi se ani v delším časovém rozestupu neodlišovaly. Stejně tak není jeho věrohodnost oslabena subjektivním přesvědčením žalobkyně o možném protiprávním jednání svědka (to nejen nebylo v řízení prokázáno, ale s ohledem na dosavadní skutková

zjištění je lze považovat za prakticky vyvrácené). Vzhledem k uvedenému je správný závěr žalovaného, že provedené důkazy byly dostatečným a věrohodným podkladem pro zjištění skutku.

8. Místo spáchání skutku bylo zjištěno a označeno úplně a řádně, i zde je napadené rozhodnutí bez vad. Ke skutku došlo „před domem č. 49 v obci D.“, což je s ohledem povahu přestupkového jednání a okolnosti věci dostačující. Konkrétní popis trestaného skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, totiž není samoučelný. Slouží k individualizaci skutku a tím zejména jeho nezaměnitelnosti. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté a rovněž pro zajištění práva na obhajobu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 2 As 34/2006-73 ze dne 15. 1. 2008, č. 1546/2008 Sb. NSS). Není-li skutek řádně popsán, jde o porušení ustanovení o řízení, které typicky může a bude mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Vliv procesní vady na zákonnost je však třeba posoudit ve vztahu k poměrům konkrétního případu (srov. i usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 165/2016-46 ze dne 31. 10. 2017, č. 3656/2018 Sb. NSS). Vliv vady na zákonnost rozhodnutí je prakticky vyloučen za stavu, kdy nejsou dotčeny výše zdůrazněné instituty, k jejichž zachování individualizace skutku slouží. I kdyby tedy skutková věta výrokové části rozhodnutí o přestupku nebyla co do určení místa formulována jednoznačně, s ohledem na konkrétní námitky žalobkyně by nebyl důvod napadená rozhodnutí rušit pro vady.
9. S tím souvisely námitky, že jednání žalobkyně mělo být kvalifikováno jako nutná obrana, exces z ní nebo nutná obrana domnělá. I s nimi se žalovaný vypořádal zákonným způsobem (zejména na str. 7 a 8 jeho rozhodnutí). Nehledě na to, již ze samotné výpovědi žalobkyně před správními orgány plyne, že jde o námitky zjevně nedůvodné. Žalobkyně sama jasně uvedla, že facku dala poškozené v reakci na její komentáře, které subjektivně vnímala jako nevhodné (srov. úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 9. 1. 2018 a výpověď žalobkyně při ústním jednání o přestupku ze dne 8. 4. 2019). Nešlo tedy o čin odvracející útok poškozené na zákonem chráněný zájem žalobkyně na nedotknutelnosti jejího pozemku (potažmo obydlí). S ohledem na výpověď žalobkyně je zjevné, že o tom nebyla ani subjektivně přesvědčena. Za toho stavu je bez významu, zda ke skutku došlo podle tvrzení žalobkyně na jejím pozemku, nebo „jen“ u branky, jak vyplynulo z dokazování.
10. K námitce žalobkyně, že nechtěla vnučce ublížit, lze uvést, že ke spáchání přestupku ublížení na zdraví dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích postačuje zavinění z nedbalosti (§ 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). V nyní posuzovaném případě by tedy stačilo i zavinění nedbalostní. Správní orgány však dospěly k závěru o zavinění v nepřímém úmyslu, pro který je typická vědomost o možném porušení zájmu chráněného zákonem a srozumění s takovým následkem, aniž by však byla dána vůle zájem chráněný zákonem porušit [§ 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Jinými slovy, pro zavinění v nepřímém úmyslu postačuje, pokud žalobkyně věděla, že může vnučce ublížit (je dána složka vědomostní), nemusela to chtít (chybí složka volní).
11. Jestliže tedy žalobkyně svou obranu zaměřila pouze na tvrzení, že nechtěla ublížit, jsou její námitky pro posouzení věci bez významu, protože nezpochybňují vědomostní složku nepřímého úmyslu. Nemohou tedy zpochybnit zákonnost napadených rozhodnutí v této otázce, jakkoliv ta jsou odůvodněna poměrně stručně. Bez významu pro posouzení věci

pak je v zásadě i žalobkyní údajně nepředpokládaná délka léčení poškozené, protože délka léčení nepatří mezi zákonné znaky přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích. Podstatné je pouze způsobení poruchy zdraví, které bylo v řízení svědeckými výpověďmi i listinnými podklady dostatečně prokázáno.

12. Z obdobných důvodů je nedůvodná i námitka zpochybňující vůči žalobkyně poškodit brýle vnučky. Pro uložení povinnosti k náhradě škody je podstatná příčinná souvislost s přestupkovým jednáním (§ 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky) a zavinění přestupce ve vztahu ke způsobené škodě (srov. § 2895, § 2911 a násl. občanského zákoníku). V tomto ohledu správní orgány příslušně zhodnotily, že pád brýlí je běžným, jednoduše předvídatelným následkem facky a poškození brýlí je běžným, jednoduše předvídatelným následkem jejich pádu na zem. Za toho stavu nemůže být o zavinění žalobkyně ve vztahu k poškození brýlí žádných pochyb, byť by bylo třeba nedbalostní.
13. V řízení byla řádně prokázána i výše způsobené škody. Městský úřad v rámci dokazování zjistil cenu původních brýlí, jejich stáří (čtyři měsíce), že jde o brýle z odborného hlediska neopravitelné a zjistil i cenu brýlí nových, které si poškozená vnučka (v řízení nesporně) musela pořídit. Ve spojení se zjištěními o přestupkovém jednání žalobkyně vůči poškozené tak městský úřad obstaral dostatek podkladů pro závěr o samotném poškození brýlí žalobkyní i jeho rozsahu v kvalitě, o které nejsou důvodné pochybnosti.
14. Co se týká výše trestu, městský úřad zohlednil veškeré okolnosti pro stanovení výše pokuty, a vzal v potaz i skutečnost, že žalobkyně je důchodkyně s nízkým příjmem. Uložená pokuta 500 Kč není přestupkovému jednání žalobkyně nepřiměřená a není nepřiměřená ani jejím majetkovým poměrům (tak jak je vylíčila pro potřeby osvobození od soudního poplatku, protože jinou konkrétní argumentaci neuvedla). Správní orgány přihlédly i k polehčujícím okolnostem, které byly bez pochyb dány. Vadu jejich rozhodnutí ovšem nezpůsobuje jen to, že se žalobkyně domnívá, že byly dány i polehčující okolnosti další (domnělá nutná obrana či krajní nouze). Jejich existence byla totiž v řízení vyvrácena.
15. Uvedla-li žalobkyně, že městský úřad pouze bez odůvodnění konstatoval, že nejsou důvody upustit od uložení náhrady nákladů řízení, nejde o námitku způsobilou napadené rozhodnutí zpochybnit. Žalobkyně tím totiž neuplatnila projednatelný žalobní bod (konkrétní tvrzení o skutkových a právních důvodech nezákonnosti). Je pak vedlejší, že toto údajné konstatování městského úřadu soud nenalezl a že zákon neumožňuje upustit od uložení náhrady nákladů řízení (srov. § 95 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 79 odst. 5 *in fine* správního řádu).
16. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
17. Skončením řízení před soudem se obnovují účinky napadených rozhodnutí, podle kterých je žalobkyně povinna zaplatit pokutu, náhradu nákladů řízení a náhradu škody (§ 73 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou

týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. června 2020

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce